

EN UDLANDSDANSKER

**To grammyer, adskillige verdens-
turneer og optrædener med in-
ternationale jazzstjerner. Alligevel
mødes navnet Mads Tolling ofte
med et "Mads hvem?" Mød ud-
landsdanskeren, jazzviolinisten
og succeshistorien.**

AF Sole Bugge Møller

Mads Tolling var 23 år og skulle til audition hos den amerikanske strygerkvarteret Turtle Island String Quartet. Han var blevet anbefalet af en af sine lærere på Berklee College of Music, hvor han netop var blevet færdiguddannet. Det eneste problem var, at Mads Tolling spillede violin. Turtle Island manglede en bratschist.

—Jeg havde aldrig spillet bratsch før, så det var lidt af en udfordring, men det fortalte jeg selvfølgelig ikke. Sandheden var, at jeg var nødt til at lære instrumentet lidt fra scratch, fortæller han.

Med kun ti dage til audition placerede Mads Tolling tungen lige i munden, slap kun bratschen for at spise og sove og øvede sig nonstop. Gik til audition og blev optaget som yngste medlem nogensinde og første europæer i den 25 år gamle kvartet. Det første job spillede han i Bremen til en stor udendørs koncert og derefter gik turen til Mexico til en koncert, hvor han stod foran snurrende kameraer, og Mads Tolling tænkte, "det her bliver vildt".

Hvis navnet Mads Tolling ikke umiddelbart ringer en klokke, skal du ikke føle dig udenfor. Selv om han har succes i USA, er han stadig et forholdsvis ubeskrevet blad for de fleste i Danmark, måske fordi han har boet de sidste ni år i USA.

29-årige Mads Tolling tager imod Jazz Special i sin lejlighed i Albany, Californien, hvor han har udsigt over Berkeley og San Francisco-bugten. Mads Tolling har ikke noget at klage over, for som 29-årig er han lige, hvor han gerne vil være. Succesfuld jazzmusiker med to grammyer på CV'et med Turtle Island String Quartet, turneer verden rundt og i samtlige amerikanske

stater undtagen Hawaii og han har stået på scenen med store jazznavne som Stanley Clarke, Stefon Harris, Paquito d'Rivera, Kenny Barron og Joe Lovano. Og nu har han netop udgivet sit andet album med Mads Tolling Quartet.

Fra Suzuki til Strøget

Mads Tolling var en knøs på seks år, da han første gang tog en violin op i sine hænder. Hans mor havde hørt, at man kunne øge koncentrationen ved at spille et instrument, og det blev violinen. Mads spillede efter Suzuki-metoden, hvor man lærer ved at høre andre spille og imitere dem. Hver morgen klokken halv syv stod Mads og hans søster op og spillede en halv time inden skole.

—Det lyder ambitiøst, men det var altså ikke sådan *wunderkind*-agtigt, fortæller Mads Tolling.

Som ti-årig tog han om sommeren ind på Strøget sammen med sin søster med violinkassen foran sig, og så spillede de svensk folkemusik og lidt klassisk.

—Vi havde et løst forhold til penge, fordi man kunne tjene sådan en 1.000 kroner på halvanden times tid, hvilket var rigtig mange penge for en lille knægt.

Langsomt begyndte han at gå væk fra Suzuki-metoden for at spille mere konventionel klassisk musik. Men da Mads Tolling som 14-årig første gang stiftede bekendtskab med jazz, var han solgt. Sammen med sin familie rejste han Asien tyndt og i Bangkok tog hans far ham med til en *bootleg*-bod, hvor Mads fandt et kassettebånd med selveste Miles Davis – THE ESSENCE OF MILES DAVIS.

—Jeg lyttede til det her bånd, hvor blandt andet *Autumn Leaves* var på, og mange af de her BIRTH OF THE COOL-ting. Det var bare det fedeste. Før det lyttede jeg mere til Beatles, Queen og anden god popmusik, men at lytte til Miles var en anden oplevelse, der var en utrolig elasticitet og dybde i den musik.

—Der var et eller andet, der tryllebandt og ramte plet. Der var noget mystisk og ufortalt over det. Der var atmosfære, og det var en lyd jeg ikke havde hørt før.

Godt nok var han fanget af jazz, men han kunne ikke umiddelbart oversætte det til violin. Det kunne ikke gøres, troede han.

Derfor fortsatte han med at spille klassisk. Han var med i en musik-konkurrence Berlingske Tidende arrangerede hvert år, hvor det blev til en tredje- og en anden-præmie, inden han hev førstepræmien hjem sidste gang, han var med.

Derfor var det helt naturligt, at fortsætte i samme rille på Sankt Annæ Gymnasiums Musikalske Grundkursus. Her begyndte Mads Tolling intenst at studere jazzens væsen.

—Jeg begyndte at lytte til jazz-violinister. Svend Asmussen var selvfølgelig en af dem. Så fik jeg Christian Jørgensen som lærer, en af de bedste jazzviolinister jeg kender. Jazz er lidt li'som at lære at tale et sprog, det tager tid, og jeg brugte megen energi på at imitere og for eksempel lytte til en hel Stéphane Grappelli-solo og kunne spille den node for node fra øret. Så der fik jeg glæde af min opvækst med Suzuki-metoden.

USA indtages

Den sværeste beslutning i sit unge liv skulle træffes efter gymnasiet. Mads Tolling søgte ind på Rytmask Musikkonservatorium i København og Berklee College of Music i Boston og kom ind begge steder. Men forkærligheden til de amerikanske legender som Miles Davis, Herbie Hancock og John Coltrane – Mads Tolling havde skrevet gymnasieopgave om Coltranes A LOVE SUPREME – trak hårdt i ham, så i en alder af 20 år vendte han snuden mod USA. Alene i et fremmed land på en af verdens største musikskoler.

—Lige pludselig gik du fra Sankt Annæ's lille verden til Berklee, der har 3.500 musikstuderende, siger Mads Tolling.

Berklee viste sig hurtigt at være et godt valg. Mads Tolling fik mange kontakter, der senere gav ham et skub den rette vej. Han fik også mulighed for at spille med nogle af jazzens store navne, blandt andet stod han på scenen med den franske violinvirtuos Jean-Luc Ponty, som underviste en *master class*. Derfra begyndte tingene at tage fart. Ponty anbefalede Mads Tolling til Stanley Clarke, og i 2003 tog Mads med Clarkes band på turne.

—Vi spillede blandt andet i Hollywood Bowl med 8.000 mennesker og alle de her store amfiteatre og stadioner. Ved hvert job vi spillede, sagde Stanley Clarke, "*this is Mads' second professional gig*", "*this is his third*" og så videre. Det lød som om jeg aldrig havde spillet en koncert før, og jeg var ret grøn.

Et halvt år senere færdiggjorde han sin bachelorgrad fra Berklee og igen traf netværket beslutningen for ham, da Turtle Island String Quartet kom ind i billedet. Han blev optaget og begyndte at turnere intensivt med bandet.

—Turtle Island er interessant, fordi de kombinerer stilarter lige fra latin til *fiddle*-musik, hvad der var nyt for mig. Det er ikke letvægts-arrangementer, de har kød på benene. Det er anderledes at komponere for en strygekvartet frem for en jazzkvartet, hvor du blot kan skrive akkorder og melodi. Du skal skrive alt ud, fordi du ikke har trommer og bas, der kan fylde ud. Jeg har lært meget om komposition.

Tid til at gå solo

Mads Tolling havde mod på mere. Derfor besluttede han sig i 2007 for at gå solo og etablerede sit eget band. Han fandt to musikere fra jazzmiljøet i San Francisco-området og snart var første album, SPEED OF LIGHT, en realitet. Siden er trioen blevet til en kvartet.

—Eget band er naturligt for den kreative del af at være musiker. Jeg følte også, at jeg havde byggeklodserne til at gøre det 100 procent. Jeg leder kvartetten og vi spiller mine kompositioner og mine arrangementer, men man skal selvfølgelig stadig arbejde sammen. Det er lidt en kombination af at have været med i to så forskelligartede bands som Turtle Island Quartet og hos Stanley Clarke. Jeg er tiltrukket af musik der er gennemkomponeret, hvor alle spiller en *written part*.

Hans soloprojekt mikser også genrerne på kryds og tværs fra traditionel jazz til klassisk, bebop og rock 'n' roll med kompositioner af Led Zeppelin og Radiohead.

—Det er naturligt for mig. Jeg er tiltrukket af mange genrer, og så længe man kan høre, at det er et homogent band, kan man godt svæve rundt i stilarterne.

Mads Tolling ser også violinen som et glimrende rockinstrument. —Det er ingen hemmelighed, at jazzpublikummet bliver mindre og mindre, så det er en måde at sende jazz videre til det 21. århundrede på, og få yngre folk til at blive interesseret. Når vi eksempelvis har spillet *Just* af Radiohead, kommer mange unge op og siger, "fedt i spillede det".

—Det har altid været mit mål at få alle folk til at være interesse-rede i stedet for kun at nå nichepublikummet. Mange tror, at jazz er svært at forstå, men når man lytter til vores seneste album THE PLAYMAKER, tror jeg, man vil forstå, at det ikke er så vanskeligt.

Derfor gør Mads Tolling også noget ud af at komme ud til skoler og gymnasier i USA for at aktivere de unge mennesker, så de kan høre, at jazz ikke nødvendigvis kun er deres forældres eller bedsteforældres musik.

Forbindelsen til Danmark

Mads Tolling har aldrig spillet i Danmark hverken med sit solo-projekt eller Turtle Island String Quartet.

—Når man bosætter sig i udlandet, er det svært at holde forbindelsen hjem. Jeg vil mægtigt gerne spille i Danmark, vi er en af de nyskabende nationer rent musikalsk.

—Hvis jeg var blevet i København og havde været en del af jazzscenen dér, havde det været en anden historie. Men jeg har været glad for mit valg og jeg har været heldig.

COWBELL MUSIC præsenterer

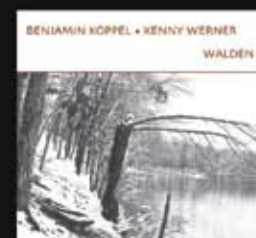
KENNY WERNER BENJAMIN KOPPEL

NY CD
KENNY WERNER/BENJAMIN KOPPEL
"THE PHILOSOPHY OF..."
Release 21/01/2010

Danmarksturné 2010

Kenny Werner/Benjamin Koppel
Thommy Andersson/Alex Riel

9/12-09 kl 20:	DUOKONCERT, Special event Walden klimakonzert, Politikens Hus	26/01-10 kl 20:	Fermaten, Herning
22/01-10 kl 20:	Gimsinghoved Kunst- og kulturcenter, Struer	27/01-10 kl 20:	Flensborghus, Flensborg
23/01-10 kl 21:	Prøvehallen, Valby (få billetter)	28/01-10 kl 20:	DUOKONCERT, Gourmet Garagen, Århus
24/01-10 kl 14:	Skive Teater, Skive	29/01-10 kl 20:	Hjørring Bibliotek, Hjørring
25/01-10 kl 20:	Ekstrakonzert, Prøvehallen, Valby	30/01-10 kl 20:	Huset, Ålborg

WALDEN - Den populære duo CD, inspireret af Henry David Thoreaus bog "Walden, or Life in the Woods" fra 1854, komponeret af Benjamin Koppel, saxofon og Kenny Werner, klaver

"Jeg vil vædde på, at en overraskende bred skare af musikelskere vil nyde og dyrke denne CD. Indholdet er 100% ren, improviseret musik af enkleste, smukkeste, mest vedkommende økologiske skuffe." Thomas Michelsen, Politiken

AT EASE - Ny CD med Benjamin Koppel og Bobby Watson, altsaxofoner, Kenny Werner, klaver, Pierre Boussaguet, bas og Alex Riel, trommer

"Pladen ryger i kategorien Blowing Session. De to altsaxofonister veksler, spiller hinanden op, krydser og fremmaner smukke situationer... Det er klassisk jazz, som den lød fra slutningen af 50'erne. Altsaxofonisterne Cannonball Adderley og Jackie McLeans ånder er ikke langt væk fra denne plades gode jazzstemning." Niels Overgård, Jazznyt